Jiří W. Procházka

NENÍ KRVE BEZ OHNĚ

AGENT JFK 2

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

2

NENÍ KRVE BEZ OHNĚ

Jiří W. Procházka

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Jiří W. Procházka, 2017
Cover Art © Petr Vyoral, 2017
Design © Jan Doležálek, 2017
Edition © 2017
All rights are reserved

ISBN 978-80-7553-389-0 (pdf)

SOUBOJ V KNIHOVNĚ

Listopadová noc byla nevlídná jako neukojená žena. Odbilo půl dvanácté. Srpek měsíce zářil jako okrouhlé ostří popravčí sekyry. Z nedaleké věže kostela svatého Filipa doznívал chvějivý zvuk bronzového zvonu.

„Mayday! Mayday!“ šeptal hrabě Emanuel d'Morcerf do fialově jiskřícího Davidova ucha, do bronzové kopie Michelangelovy renesanční sochy. Hrabě byl statný muž oblečený v dokonale střiženém aksamitovém obleku. Pod poněkud objemnějším břichem se mu leskla spona T-opasku. Oči mu zakrýval stín krempy mušketýrského klobouku. Zpod klobouku se na ramena řinuly kadeřavé hnědé vlasy.

Hrabě dosud netušil, že šeptem se dá i křičet. „Tady mise Slavkov! Slyšíte nás?“

„Trošku tišeji, hrabě,“ ozvala se komtesa Andrea de Villefort. „Jdou sem další myslivci.“

Otevřeným oknem byl slyšet šelest spadaného listí, praskot větviček a neopatrné dorozumívání pěších myslivců. Muselo to být nejméně dvacet mužů, odhadovala Andrea, a postupují k barokním zámku ze tří stran. Dalších devět jich bylo v přízemí, to číslo hrabě i komtesa věděli přesně. Tyhle zabili nejdřív, leželi v tmavozelených fracích s červeným vyložením, vpředu dole střižených do oblouku. Jejich bílé kalhoty svítily do příšeří zámku a kolem myslivců se povalovaly třírohé černé klobouky. Těla byla po domě roztroušená jako skleróza, nejvíc v kulečníkovém sále a na postranním schodišti; byli to však jen mrtví. Teď počítali živé. Museli vědět, jak moc se ještě bude bojovat – a jak moc zabíjet.

„Tady Slavkov!“ pokračoval hrabě d'Morcerf bez ohledu na příkaz sličné šlechtičny a zuřivě tiskl tlačítko na přezce opasku. Fialově

zářící David však nijak nereagoval. „Máme purpurový kód! Potřebujeme přístup do portálu nebo vyslání ochranných jednotek! Jinak…“ odmlčel se. Nechtěl připustit vlastní selhání. Ano, bál se. Bál se moc.

„Jinak cíl mise nebude splněn,“ řekla Andrea. „Zapomněl jste dodat, hrabě.“

Emanuel se otočil na Andreu. Mladá žena měla pravidelný obličej s temnýma očima, lehce vystouplými lícními kostmi a plnými rty. Vlasy měla krátké jako srpnové strniště a řasy dlouhé jako stonky vlčích máků. Byla oblečená v černých šatech z lesklého hedvábí, protkávaných černými matnými květy. Stejně jako oblek hraběte byly i její šaty potřísněné krví. Na tváři se jí nyní usadil mírný, snad až přezíravý úsměv.

„Poslyšte, Villefortová, já se opravdu nedivím, že s vámi nechce nikdo dělat,“ utřel si Emanuel hřbetem ruky zakrvácený obličej, ale jen si ještě více rozmazal krev po tvářích i na čele. „Jste sice náš nejlepší člověk ve svém oboru, ale co je moc, to je moc. Tohle je teprve druhá mise s vámi – a těch vašich hlášek mám plné spodky.“

„Aspoň že nenosíte tanga,“ prohodila Andrea a pak kordem ukázala na dvě velká okna v jižním rohu knihovny zakrytá záclonami z jasně červeného damašku. Přiložila ukazovák na našpulené rty a s grácií zabodla kord do dřevěného točeného sloupu. Ze záhybu sukně vytáhla pneumatický samostříl. Byl sotva větší než bambitka, před rukojetí osazený výměnným válcovým zásobníkem.

Hrabě Emanuel d’Morcerf se ponořil do výklenku ve zdi. Vzhledem k jeho rozložité postavě to byla učiněná cirkusácká akrobacie, ale nakonec se dokázal vměstnat i do tak nepatrného prostoru. Ze stěny vyčnívala jen ostří štíhlých nožů s matovou úpravou povrchu. No a vykukoval ještě kousek, ale opravdu jen kousek pupku.

„Vy mi taky zrovna moc nesedíte,“ špitla komtesa. „Jste moc váhavej, rozvážnej. Prostě starýho psa novejm kouskům nenaučíš.“

„Ještěže vám starej pes včera zachránil život, komteso,“ odsekl hrabě a zatvářil se nakysle. Nikdo ovšem jeho výraz neohodnotil.

„Už jsem vám, myslím, poděkovala. A mimochodem, co to bylo dneska odpoledne, když jsme se vraceli od Rakušáků?“

„Dobře, dobře. Děkuji pokorně a nejméně třikrát."

„Heleďte, hrabě, necháme toho," pronesla Andrea smířlivě. Debata se očividně dostala do slepé uličky. „Víte, že někdy plácám nesmysly. Jsem už prostě taková. A vy nejste zas tak hroznej parťák, jak na první dojem vypadáte."

Hrabě d'Morcerf místo další repliky jen sykl. Zespoda zaskřípaly panty těžkých dubových dveří s vyřezávanými květinovými reliéfy. Pak bylo slyšet tiché kročeje, mohlo to být tak deset, patnáct mužů.

„Beru si hlavní dveře a vstup z postranního schodiště," určil hrabě.

Komtesa znova obhlédla prostor knihovny. Byla v místě, odkud viděla do čtyř uliček mezi masivními policemi zaplněnými knihami až ke štukovanému stropu. Hotová knihovna v Ninive, jen namísto hliněných tabulek s klínovým písmem tady byly stohy papíru, pergamenu a kůží.

Hlavou jí proběhla celá tahle mise. Původně to měla být rutina. Naplánovalo ji švýcarské technologické ústředí umístěné pod urychlovačem CERN. Modulované hyperpole hlásilo od Slavkova narušení stability. Mohly to sice být náhodné shluky časové plazmy, i to se občas stávalo při modelových projekcích chování paralelních světů, jenže to by se ten průnik nesměl objevit na konci roku 1805 a zrovna v téhle části Moravy.

Oba vyslaní časoví agenti, hrabě d'Morcerf a komtesa de Villefort, dosud zajistili dost informací o náznacích porušeného T-pole, a to výhradně na linii rusko-rakouských vojsk. Dalo se tudíž předpokládat, že může dojít k porušení časoprostorové posloupnosti právě v této dimenzi. A protože objevili opravdu zajímavé indicie, museli se s přesnými údaji dostat do centrály, nebo se s ní aspoň spojit. Jenže časoprostorové hyperpole nefunguje jako metro. Není do něj možné prostě jen tak nastoupit a vystoupit. Člověk musí vědět, kdy to pojede – a hlavně – jak to pojede.

Aby taky dokázal vůbec vystoupit.

„Jsou u baráku," řekla Andrea. „Myslím, že bychom se měli stáhnout do sklepa a vypadnout zadním vchodem."

„Ne! Musíme předat tu kódovanou zprávu ústředí! Máme energetické hologramy a hlavně máme lokalizovanou destabilizační zónu!"

„To přece můžeme dát do jiný schránky. Tady necháme maják a naši si ho určitě někde vyšťouraj!"

„Vypadá to, jako byste se obávala nebezpečí. A že zrovna vy, Villefortová," podotkl hrabě tak, aby si sám dodal odvahy.

„Koukejte, hrabě, potřebujeme předat ty materiály našim, nebo ne? Potřebujeme! Tak tady nebudu hulákat ‚mayday' do bronzový sochy, když vím, že do otevření portálu zbývá ještě…" pohlédla na kostelní hodiny, „ještě tak dvacet minut. Prostě ty zprávy předáme pozítří, to by se měl otevřít komunikační tunel v kobkách brněnského kapucínského kláštera."

„Tak to ne! Čekáme na nejbližší portál – a ten se otevře tady!"

Komtesa zavrtěla hlavou a znovu pohlédla k závěsům osvětleným mihotavým světlem lamp umístěných na vrcholech antických amfor. Rudé záclony vypadaly, jako by po nich stékal karmínový vodopád krve. Za nimi, v temné zahradě plné udržovaných živých plotů, sestříhaných túj a jalovcových keřů, jsou určitě další útočníci. Halasné dobývání hlavního vchodu byla léčka.

„Tak to budeme mít docela honičku," zavrtěla Andrea hlavou. „Vy si fakt nedáte říct."

„Villefortová, až budete velitelem mise vy, tak zase já budu poslouchat vás. Jenže teď to je, pokud se nemýlím, obráceně."

Komtesa de Villefort, jinak uznávaná agenturní specialistka na lingvistiku, kódování a kaligrafii, pokývala hlavou. Mlčky si přendala samostříl do levé ruky a pravou vytrhla kord z masivního dřevěného sloupu. Byla to kopie barokního kordu s plochou čepelí, stříbrem zdobeným košem a s hlavicí ve tvaru rybího ocasu.

„Dobrá. Já jen, že bychom se tady nemuseli tak... A kurva! Jsou tady!"

Dvoukřídlé, ebenem vykládané dveře se rozlétly a do zšeřelých prostor knihovny vtrhlo patnáct příslušníků pověstného rakouského pluku myslivců. První dva se ještě na prahu zřítili k zemi a z hrudi jim čouhaly rukojeti d'Morcerfových dýk. Ostatním došlo vzápětí, když se jim v ústrety vyřítil roj svištících šipek a další čtyři muži klesli k zemi v tratolišti krve, že se musí rozptýlit a zaútočit na Napoleonovy špióny z více stran. Řady polic s knihami skýtaly kýžený úkryt.

„Beru si ty vlevo!" ohlásila komtesa francouzsky. Oběhla do stropu se tyčící policovou stěnu plnou tisků se zlacenými hřbety popsanými švabachem či latinkou.

Hrabě d'Morcerf zaujal vzorový soubojový postoj a vyčkával.

„Bacha na okna!" slyšel odněkud Villefortovou. „Podle mě je tohle jen zástěrka!"

„Vskutku, dost krvavá zástěrka," odvětil hrabě, a aby dodal důraz svým slovům, rázným seknutím přeťal krční tepny důstojníkovi, jenž se jako první vyřítil zpoza stěny plné knih.

„Spěchej pomalu, mládenče," doporučil chrčícímu vojákovi, který si svíral stojací límec fraku, z něhož mu proudem crčela jasně červená krev. Vzápětí hrabě periferním viděním zahlédl pohyb zprava, provedl excelentní baletní otočku a vyhnul se vržené dýce. Při jeho robustní postavě to byl obdivuhodný kousek. Druhou rukou zároveň vytáhl z pochvy katzbalger, krátký meč lancknechtů, a postavil se tváří v tvář novým protivníkům.

Byli tři a byli vynikající. Hrabě zapomněl na obavy ze smrti a ovládla ho až zvrácená radost, že si po delší době zase pořádně zabojuje. Inu, i tak se dá bojovat se strachem.

Komtesa se proběhla po knižních hřbetech – alespoň to tak nezasvěceným připadalo. Ocitla se nad hlavami pěti konsternovaných útočníků, kteří tento soubojový prvek dosud nespatřili. Odrazila se od knihovny, černá sukně za ní vlála jako netopýří křídla, a v letu probodla jednomu z myslivců hruď. Byl to hezký, plavovlasý mládenec, padal na záda a temně zelená uniforma se mu zalévala krví. V širokých modrých očích měl údiv a ve tváři bázeň.

Andrea dopadla na zem tiše a hbitě jako leopardí dáma. Nestřílela, ačkoli měla v samostřílu ještě sedm šipek a v sukni další dva zásobníky po pětadvaceti střelách. Nechávala si je pro případ nouze. Tohle, vzato z jejího pohledu, nouze ještě nebyla. Komtesa se řídila osvědčeným heslem: Ještě nikdy nebylo tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř. Než provedla další výpad, letmo pohlédla k jižním oknům.

„Tak kdy se už, sakra, ukážete, lorde?“ zašeptala si pro sebe. Tušila, že tohle všechno je jenom laškovná předehra. Zasáhla dalšího šermíře do krku a do břicha; dnes měla na chlapy obzvláště spadeno. Zároveň se kryla před dalšími útoky na hruď a hlavu. Třetí ránu se jí odrazit nepodařilo. Na tváři pocítila palčivou bolest. To zas budu vypadat, napadlo ji. Ohlédla se po parťákovi. Hrabě d'Morcerf sice již umdléval, ale zbýval mu toliko poslední soupeř.

„Villefortová, jdu za vámi!“ zvolal, když se trefil štíhlému černovlasému a černookému muži do oka. Špice kordu mlaskavě projela snědému horalovi mozkem a narazila na protější stranu lebky. Hrabě hbitě vytáhl zbraň a nechal šermíře důstojně se zhroutit na mozaikově vykládanou, vzorně naleštěnou podlahu.

„Vypadá to, že se ubráníme, Villefortová.“

„Mně se to nelíbí,“ podotkla komtesa a probodla dalšího útočníka, ovšem tak důkladně, že mu zapříčila kord mezi sedmým a osmým žebrem. Zasažený padal k zemi i se zbraní v těle. Zbylí šermíři si toho všimli a vyrazili do protiútoku. Andrea zavrtěla hlavou, povzdychla si a pak obětovala posledních sedm šipek ze zásobníku. Posledního myslivce dostal hrabě, jenž se přiřítil na zakrvavené jeviště jako deus ex machina.

„Tak to bychom měli,“ oddechla si komtesa a upravila si sukni. „Upřímně řečeno, překvapil jste mě,“ znaveně se usmála. „Byl jste dobrej, hrabě,“ pohladila ho po mohutné paži. Hrabě d'Morcerf se zapýřil a na bledých tvářích mu vyrazily rudé skvrny. „Jenže to není všechno,“ zchladila jeho nadšení a pokračovala: „Venku muselo zůstat ještě dost chlapů.“

„Proč ale nezaútočili současně s těmito nešťastníky?“

„Vypadá to, jako by na něco čekali.“

„Nechápu. Na co by měli čekat?“ kolem d’Morcerfových očí naskočily vějířky vrásek.

„Na náš průnik,“ řekla komtesa de Villefort. „A dám krk za to, že ti parchanti venku nejsou z téhle dimenze. Zaměřili nás těsně před průnikem, a to znamená, že…“

„Nezačínejte s tím zase, Villefortová. Vždyť nám to zatím docela jde, ne?“

„Zatím jo. Zatím, ale… K zemi!“

Truaassssk! Boooumh!

Bylo to rychlé. A bylo to chytré, uznala Andrea – na víc neměla čas.

Tlaková vlna výbuchu ji mrštila do řad knižních hřbetů. Měla dojem, jako by se jí zlatem vyvedené nápisy vpálily do zad. Plazila se po zemi a tiše sténala. Všude se vznášel štiplavý kouř. Na podlaze byly rozeseté střepy skla z oken, jeden se jí zabodl do levého ramene. Za jejím tělem se táhla rozmazaná stopa krve jako za slimákem se lesknoucí sliz. Sotva se ukryla za nejbližší policovou stěnou, do knihovny vlétly roztříštěnými okny černě oděné postavy s kuklami na hlavách. V rukou svíraly blýskající se katany nebo osmicípé vrhací hvězdice.

„Máme tady stalkery!“ zasyčela Andrea do jantarového náramku.

„To není možné,“ ozval se jí v jantarové náušnici d’Morcerf. „Do téhle časoprostorové dimenze přece nemohou mít přístup.“

„Ne? Tak to asi budou květinářky.“

„Zákony průniků jsou jasné, Villefortová! Stalkeři tady současně s námi nemohou existovat! V téhle dimenzi ne!“

„Třeba je to už jiná větev téhle časové linie, hrabě.“

Emanuel d’Morcerf pohlédl na tepaný náramek se zabudovaným Geiger-Thurgauovým indikátorem. Stále ukazoval čas 23:45 a datum 2. 11. 1805.

„Ale ne, vypadá to, že jsme ve správnou chvíli na správném místě.“

„V tom případě je vše v pořádku,“ zavrtěla hlavou Andrea bezmocně. „Tak to tedy opravdu netuším, proč tady krvácím.“

Hrabě místo odpovědi také jen zavrtěl hlavou. Na vrtění hlavou to byla sehraná dvojka. Něco se muselo stát, říkal si hrabě. Něco se muselo pokazit. Hodně pokazit.

„Třináct minut," řekla Andrea. „Zkuste se dostat k tomu portálu, když jste po něm tak toužil. Já to tady už nějak odpracuju."

„Sám nejdu!" oznámil hrabě, podrbal se prsty na bradě, svraštil obočí a po chvilce dodal: „Měli jsme vypadnout dřív, Andreo."

„To už je jedno, parťáku. Teď se hlavně kryjte."

Kolem nich svištěly šurikeny. Čistily a vymezovaly prostor. Andrea odhadovala postup protivníků podle praskajících střepin na podlaze a podle směru vržených hvězdic. Blížili se zvolna. Zbytečně neriskovali.

Věděli totiž velice dobře, jaké soupeře proti sobě mají.

„Ale, ale. Hrabě Emanuel d'Morcerf," ozvalo se od roztříštěného okna. „Vítejte na počátku devatenáctého století. Nečekal jsem, že s vaším titulem a společenským postavením půjdete do tak špinavého byznysu – a do ještě špinavějšího století." Byl to hlas klouzavý a hebký jako kůže hada.

„My se známe?" zvolal hrabě.

„Osobně ne. Ale já znám vás. A komtesu Andreu. To stačí."

„A vaše ctěné jméno?"

„Asi jste ho již zaslechl," odvětil neznámý. „Lord Xaverius Hawk. Pro přátele X-Hawk."

Andrea už delší dobu věděla, s kým má tu čest. Pochopila, že u Slavkova půjde opravdu do tuhého. Emanuel d'Morcerf však byl opravdu překvapený. Nebo to jen dělal.

„X-Hawk? Mohu vám tak říkat? Nuže, to jsme tedy přátelé, že?"

„To záleží na vás, hrabě," zasmál se ten, který je měl v hrsti. Stalkeři se plížili podél knihoven. Villefortová sem tam zahlédla stín, občas zaslechla tichý nádech.

„Domnívám se," pokračoval vemlouvavý hluboký hlas, „že bychom se konečně měli seznámit. Začali bychom tím, že mi na oslavu našeho setkání předáte vše, co jste v téhle době a v tomhle světě vyslídili. Co na to říkáte, hrabě?"

„Zajímavá nabídka," hrabě trochu povytáhl obočí a zároveň se posunul tak, aby na sebe s Villefortovou viděli. Ukázal jí na pozlacený glóbus v masivním dřevěném stojanu a pak si prstem pře-

jel pod krkem. Komtesa kývla a povzbudivě zvedla palec. Potom zase ona ukázala na olbřímí psací stůl a zvedla kus utrženého závěsu, který po explozi dolétl až sem. A v duchu se parťákovi omluvila. Nečekala, že udělá právě tohle. Hrabě kývl, že rozumí, i té němé omluvě. Nepatrně se usmál, ale ramena mu poklesla a tvář se zasmušila.

„Myslím, že by mělo jít hlavně o obchod!" zakřičel po chvíli. „A to, co mi nabízíte, vypadá spíš jako výstup na popraviště!"

„Ale no tak," skoro se urazil hluboký hlas. „Nesmíte vidět všechno tak černě."

„Pokud vím, tak černá je právě vaše oblíbená barva."

„Ano, je to velice decentní barva. A abych nezapomněl, v rámci naší tak slibně započaté spolupráce sdělte komtese, aby se nepokoušela nějak komplikovat naše ryze obchodní jednání."

„Madame je mrtvá," odpověděl hrabě. „Dostali jste ji tou explozí."

„Opravdu? A kampak se ztratila mrtvola naší statečné bojovnice?"

„Já ji nehlídám. Takových děvčat jsou u nás v Agentuře mraky. Ale zkuste jít podle její krvavé stopy. Možná na konci najdete tělo." Hrabě se činil a získával drahocenné sekundy. Komtesa de Villefort se mezitím vzdálila z původního místa. Obvázala si cárem závěsu krvácející ránu, a když se přesouvala pryč, zbylým kusem za sebou stírala krůpěje krve. Hrabě mezitím střežil kritický prostor. Když se Villefortová dostala za psací stůl s širokými zásuvkami, oddechl si. Pohlédl na chronometr.

Pět minut. Zbývá jim tři sta vteřin! Zatraceně vleklých, roztahaných vteřin. Jednadvacet, jednadvacet, jednadvacet. Někdy to je proklatě dlouhá doba. Člověk by řekl, že během ní stačí vyhynout dinosauři a vládu na Zemi nastolí vzpřímení a užvanění savci.

Jednadvacet.

„Jdu ven!" zvolal hrabě a opustil úkryt mezi knihovnou a složitou konstrukcí posuvného dřevěného schodiště. „Jsem neozbrojený!" Hrabě d'Morcerf vyšel na volné prostranství s rukama nad hlavou.

„Kde máte informace o našich průnicích?"

„Má je madame de Villefort v náhrdelníku."

„A vy znáte kód, co? Vlastně proč se ptám. Jeden je nositel zprávy, druhý kódu," usmál se hlas. „Moc se toho u vás od té doby, co jsem tam sloužil, nezměnilo."

Hrabě pokrčil rameny. Nebude ho přece přesvědčovat o něčem jiném.

„Dejte ty ruce dolů, hrabě. Nebudeme si tady hrát na válku jako malí kluci."

Hrabě svěsil ruce podél těla.

„Prohledejte ho."

Pět černě oděných bojovníků přistoupilo k d'Morcerfovi a ostatní mezitím pročesávali knihovnu. Zvenčí to nevypadalo, ale zámecká bibliotéka byla skutečně rozlehlá. Dalo by se v ní při troše dobré vůle i zabloudit. Nebo se ztratit.

Andrea de Villefort se překulila na břicho, zamířila a zmáčkla spoušť. Zásobník samostřílu se roztočil a stlačený vzduch vyslal do prostoru hejno rotujících střel. Komtesa střílela jako na mistrovství světa, prostě to uměla. Ozubené šipky vnikaly do těl protivníků, a když je na druhé straně opouštěly, táhly za sebou namotané tkáně nebo vlající kusy bělavých střev. Stalkeři padali k zemi tiše a ladně jako červeně zbarvené listí. A jako spadané listy zdobí svými rozmanitými barvami půdu, tak i časoví bojovníci vytvářeli svými vnitřnostmi na leštěné podlaze originální, i když zpravidla jen abstraktní obrazce.

Lord Hawk se udiveně rozhlédl: „Kde máte toho třetího?"

Madame de Villefort se opět skryla, vyměnila zásobník, tenhle byl poslední, a ustoupila za další stěnu. Bylo jí jasné, že teď se k ní stáhnou všichni jako můry k lampě a rozsekají ji na kusy, doslova. Zapomněla na bolest z řezných ran způsobených letícím sklem, zapomněla na krvácející tvář a soustředila se na jediné: na to, aby těch parchantů vzala s sebou co nejvíce. Hrabě se mezitím několika obdivuhodně hbitými skoky vzdálil od prostříleného a krví potřísněného zemského glóbu k Davidově soše. Pohlédl na chronometr.